

frænkedes bethdelig, saa at det navnlig blev den ellers almindelige Aldersgrænde, der ikke skulde være til Hindr for, at en saadan Udtraadt maatte optages i en anden Kasse, og denne Tanke er Indenrigsministeren gaaet ind paa. Jeg tror at erindre, at ved Forelæggelsen udtalte den ærede Indenrigsminister, at der var med nogen Betænkthed, jeg tør sige at fra Udvalgets Side var der en lignende Betænkthed ved at gaa endog saa vidt, saa at der her altsaa i højeste Grad er Betingelser for et Kompromis; thi det synes, at begge Partier hver ere gaaede et Skridt frem for at mødes. — Dernæst var der et overordentlig vigtig Forslag, som Udvalget havde stillet, og som ogsaa det nye Forslag har optaget; det er Forslaget om Maaden, hvorpaa Maalestøtten, hvorefter det pekuniære Tilskud, som af det offentlige skal gives Sygefaserne, skulde bestemmes. Efter Lovudkastet var det bestemt efter Medlemsbidragene; i Udvalget var der Opfattelser, som meget stærkt fastholdt, at det vilde særlig være til stor Skade for Land-Sygefaserne, naar det saaledes bestemtes efter Medlemsbidraget og ikke efter Medlemsantallet. Udvalgets Flertal mente, at der til en vis Grad i alt Fald var Grund til at imødekomme denne Opfattelse, og at det ogsaa kunde forsvares af Retfærdigheds Hensyn at gjøre det. Man foreslog da som en Mellemvei den Ordning, at Halvdelen af det sænkede Tilskud skulde bestemmes efter Medlemsbidrag, Halvdelen derimod efter Medlemsstallet, og denne Forandring, som, saa vidt jeg erindrer, hele Udvalget i Fjor blev enigt om, er optaget i det nye Udcast; den betragter jeg for at være af meget væsentlig Betydning, i alt Fald for Forslagets videre og uafselige Fremme. — Saa er der fremdeles vigtige og ikke saa lidt indarbejdede Forslag, som hele Udvalget ogsaa havde foreslaaet med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad Sygefaserens Forpligtigelse egentlig skal omfatte. Der havde Udvalget paa forskellige Punkter, paa ikke saa faa Punkter, forandret Bestemmelserne i det tidligere Lovudkast, navnlig i Retning af noget at lempe, formindste Sygefaserens Forpligtelser, ganske vist indenfor en Grænde, nemlig den, at der ydes saa meget at Maalet opnaas, at Besøgende ikke behøver at ty til det offentlige Fattighuse. Paa flere Punkter mente man imidlertid at kunne om-lægge, forandre og formindste Fordringerne til Sygefaserne, og derved gjøre det lettere for dem at sige og faae den Aerkjendelse, som var saa ønskelig. I det Væsentlige ere disse Forslag Blevne optagne i det nye Udcast. Endelig havde Udvalget ogsaa ment,

at der var Grund til noget at aabne Nammen i Lovforslaget for visse andre Formaal end den egentlige Sygehjælp og den dermed sammenhængende Hengehjælp, aabne Nammen saaledes, at Sygefaserne ogsaa kunde etablere Fonds, ikke blot Bearbejds-hjælp, hvad det oprindelige Lovforslag ganske vist erkjendte, men navnlig ogsaa for Alderdomshjælp og mulig Andet, og dette har i en noget flydligere og forbeholdt Stillelse, tror jeg, det nye Forslag optaget. Det er en Række af virkelig betydningsfulde Punkter, hvor der, mener jeg, er tilvejebragt et Grundlag, hvorom man kan enes. Men det er alligevel ganske vist, at der naar ikke saa faa og ikke uvigtige Differentpunkter tilbage — endog bortset fra Mindretallets Forslag — naar jeg sammenligner Forslaget i forrige Samling med det nuværende. Der er et Punkt, jeg skal nævne, fordi Udvalgets Flertal har ment der at kunne gjøre Mindretallet en Indrømmelse uden Fare, nemlig at den Aldersbetingelse, som Lovforslaget stillede, den højeste Alder, i hvilken man kunde blive Medlem, ikke skulde være saa ubetinget, som det i Lovforslaget forrige Gang var foreslaaet, hvor den højeste Alder, hvori Noget kunde optages, var fastsat til 55 Aar. Jeg erindrer, at et enkelt Medlem i Udvalget stærkt irgerede, at de virkelige Forhold i Sygefaserne ikke tilraadede en saadan Regel som absolut. I den Henseende mente man at kunne gjøre en Væmpelse, saaledes at det blev muligt at optage Medlemmer med en højere Alder. Dette har imidlertid det nye Forslag ikke ment at kunne gaa ind paa. — Der er et andet, endnu vigtigere Punkt, som optog Udvalget meget betydelig, det er Spørgsmaalet om Hospitalshjælp. Det oprindelige Forslag havde en Regel om, at Hospitalshjælp, som ydedes af en Kommune, kunde fradrages i det Tilskud, som Forslaget forudsatte i alt Fald med Tiden vilde blive at udrede af Kommunen. I Udvalget var der i det Hele stor Stemning for, at Hospitalshjælp skulde blive obligatorisk. Man kunde fastholde, at det gik fra Tilskudet, hvor den Kommune, som ydede Hospitalshjælp for nedsat Betaling, var den samme som den, der vilde have at yde Tilskudet, men det kunde naturligtvis ikke gennemføres i de fleste Tilfælde i Landkommunerne, hvor den Kommune, der har Hospitalet, og vilde komme til at yde en nedsat Hospitalshjælp, er Amtskommunen, medens derimod den Kommune, der skulde give pekuniært Tilskud, vilde være Soauekommunen. Heri erkjendte ganske vist Udvalget, at der var en Ulempe, som man iøvrigt maatte kunne rydde tilside, hvis man